

גבעת-חיים

25 ✓

עלון כנימי

הקיבוץ המאוחד

עלון מס. 1020

כ"ח חשוון תשל"ד
23 נובמבר 1973

י ש י ע ו ז ר ד

לדמותו

ישי, בני בכורי, נולד לפני 26 שנה. השבוע מלאו 30 למותו. הוא צפל בקרב אכזר, בשטח אויב, ללא עדים חיים, העשויים לספר על רגעיו האחרונים.

לא איש דיבורים היה. קצת ביישן, נוחן באבחנה בני-אדם. בגישתו הכלתי אמצעית, רצה לחזור בעד קליפות היצונות ולהגיע אל הגרעין האמיתי, הטוב. לא פעם נחל אכזבות קשות. ילדים אהב אהבה ללא סייג ואף עם זקנים מצא שפה משוחפת. כל דבר אנושי לא היה זר לו. רחמן עד אין סוף, מוכן היה כל סבל בעולם להעמיס על גחפיו.

שבילי ילדותו לא סוגר בשושנים. הן מבחינת תנאים קשים והן מחוסר ידע הינרכי. ערני, תוסס ורגשן, נחבל רבות בקירוח סמויים. את משמעות היינו ספג באופן חויתי: יצירת מולדת תוך אהבת האדם והטבע. אלה הפכו עמודי התווך של ישרתו, טבע הכרמל היה לבייתו. ברגליים יחפות סרק כל סלע וכל צוק. שרזים למיניהם מישש בידיו וזהה על סוד קיומם. קינים נדירים ומחילות נסתרות גילינו יחדיו בטיולים יומ-יומיים. שמרנו סודם, פן יבולע להם.

בגיל 13 היה ישי גבוה קומה וחמיד. אביו צעיר שרצה לטפח על אמו. הצטרפתי להרים ראשי אליו ותחושת פליאה עברה בי. ההפעלות כל אם, על שגופה הנשי יצר דבר כה גברי.

גיל ההתבגרות. טרקטור חורש, שדות מבהקים בשמש. האדמה נכנעת לשליטת האדם. אלה היו תחליפים לשרטטות בטרצ. הקופת הצבא מתקרבת. ואז, על סף הקופה זו, בה פסיעה בלבד מפרידה בין חיים ומות, גמלה בי ההחלטה לא לכפות וצוני עליו ולא להתערב בחייו. במלחמת ששת הימים לחם בסיני. במלחמת ההתשה שימש כמדריך בקורס קצינים, כשיום אחד הודיע לי על החלטתו להצטרף לחבריו בחעלה. הנימוק: "דמי לא קדוש מדמם של אחרים". שחקתי. בין מטר פגזים ורעמי תוחחים ליקט צמחים מלוחים בחולות סיני. שחקתי כשהודיע לי על פציעתו. שחקתי גם הפעם, בחיפושיו הרבים אחרי אפשרות להתגייס. אחרים הם, שאמרו לו לחדר. מזה, בטענה שאה שלו כבר נחן. הוא הקשיב כשהיו נסוך על פניו. לאחרתו אמר שמוח" גם לנכה ל" הדג, בו בזמן שרבים הם הנופלים הבריאים. ואל אשתו הצעירה פנה בבקשה להקבר בכרמל האהוב עליו, באם יקרה הדבר.

היום השחיקה קשה מכל והצעקה מתפרצת. מה עשינו לכם, שאהבת החיים וצל המוות דרים בשכנוח כה קרובה, כה טבעית לכם? אין זה הזמן לחיפושי תשובה. הכאב פורץ וקולח. קולח.

אנו, הורי הבנים המבוגרים, את חפקידנו גמרנו כלפיכם, אינכם זקוקים לנו עוד. אך אנו זקוקים לכם! זקוקים להחמם לאור עלומיכם, לשמוח באושרכם, לחרוד חרדכם. זאת היא משמעות היינו! ככלי דיק ונבוב סובבים אנו בעולמנו, עולמכם, שנשחתם בעבודינו, בעבור בטחוננו. אלפי הורים קוברים בניהם חתם בזעקה חנוקה: "הנו להם לחיות!"

אומדים שאין לנו ברירה.

חנח

ב ב נ י ן

ענף הכניה סבל מהמלחמה במשקנו כמו בכל הארץ. אין הובלות של חומרי בנין, הפועלים המקצועיים שלנו רוב קבלני המשנה - מגויסים.

היסודות של מכון החליבה היו מספר ימים לפני היציאה. זו עבודה מסובכת שלא ניתן לבצע בלי מהנדסים ופנילים מקצועיים. בינתיים עובדים בניקוי, שימון התכניות והגנה מפני הגשם. - בשיכון החדש ליד המרפאה - השאיר לנו אינסטלטור מבחוץ עבודה גמורה למחצה. החשמלאי היה צריך להתחיל בדיוק ביום א' אחרי יום הכיפורים. עבדנו במרפסת ולפני מספר ימים הצלחנו סוף סוף להוביל את הפלטות מאסבסט לכיסוי הבתים באמצעות הסרקטור שלנו מחיפה. - עובדים גם בהגדלת הפעוטון.

בעזרתו של אחד ביצענו עבודת השלמה ליד חדר הקיטור (ריצפה עם בור למי מלח). כן עובדים אנו ברפת בהקמת סככה לכלובים. עבוד ההודיה התחלנו לסדר חדר חושך נוסף בחור "חממה ב' של הורדיה.

חלק מהפועלים חזרו כבר לעבודה בזמן המלחמה היו במשק רק 2 פועלים וחנן עצמו, איציק ו-3 פועלים שרתו בהג"א ג'נתיים כולם שלמים ובריאים. הפועלים יהיו מגויסים כנראה לזמן ממושך. קשה לתת חשבה איך נגמור את העבודות בחדר הכלים, במכונת חרחיצה, במים החמים, בשיפוצים ועוד עבודות אחרות, אבל אנו פנסים ומקורים גם להצליח.

אחד הדברים הדחופים ביותר הוא התחלת בניית הפעוטון, כי זהו הנדרש כעת לגייל הדרך. ברור לנו כבר שלחודשי האביב אין סיכוי לגמור אותו. התקדמנו בחיקונים ובשיפוצים בדירות החברים. חלקית עובדים גם בצבעות, בניקוי חנוכי נפט, ובחיקונים של גגות. אנו מקווים שכחודש הקרוב נחזור שוב לעבודה הנורמאלית כמו לפני המלחמה.

חנן דניאל

XXXXXXXXXXXXXXXX

סקירה על "גדנחת" - המפעלים האזוריים

א. אספקה

בארץ מלאי גרעינים משבוע רצון, ב"אמבר" יש לנו מספיק סודגס המגיע למכון ברכבת, בשעורה אנו מצומצמים מאד היות והאניה כרונה לאשדוד ואין מספיק רכב להוביל את השעורה אנו מנצלים מלאי שהיה לנו בחיפה ומקורים שהוא יספיק עד שחכנס לפריקה אוננית השעורה הבאה והפעם: בחיפה. גם בחידים שלנו קשים מסיימים. בכוספה מצבנו טוב, עיקר האספקה מגיעה ברכבת מ"שמן", לחודש הקרוב תכונן ההובלה מ"שמן" למכוננים שבצפון ואנו נקבל את הכוספה ברכבת ממפעלים דרומיים כגון: "עץ-הזית" ו"טיח בית".

הבעיה העיקרית של "אמבר" מבחינת אספקה, היא הבטחת המכונניות להובלה שוטפת של כ-100-80 טון ליום של סובין, מינרלים ועוד, מתחנות קמה ובחי חרושה.

עד עכשיו הסתדרנו איך שהוא יום יום בהרכב טיפול, עצבים וכו'. עלינו לדאוג לאתגון הובלה יחד קבוע שיבטיח לנו עבודה סדירה.

לאספקה בני אדם יש לנו כל הנחוץ והיא מתנהלת כפורה החל מבשר, סוכר, שמן ועוד.

ב. הובלה

כמו בכל הארץ מהורה בעיית ההובלה המפחה להפעלת המפעלים והמשקים. צרכי ההובלה שלנו לפי מפעלים הם:

"אמבר" בין 8-10 מכונניות מהפכות ליום להנאח 100-80 טון.

נשירים 5-6 מכונניות להובלה תפוחי עץ ואגסים לשווקים.

אבוקר 4 מכונניות שתכצענה 6 הובלות מהן 5 לייצוא.

בננות 2 מכונניות להובלת בננות לשווקים.

"סיבן" 5 מכונניות מהפכות להובלה למעלה מ-7000 טון גרעיני

כוחנה לבחי חרושה לשמן, כ-100 ימי הובלה.

נוסף למכונניות להובלת למעלה מ-4500 טון סיבי כותנה.

אספסת 5 מכוניות מהפכות לחודש הקרוב לביצוע החמיצים במשקים והובלה הירק למכון.

והחל מתחילת קטף ההדרים, להובלה קליפות פרי הדר להאבסת למשקים ולעשיית פח"ז.

צ'המוקד

המצב החדש

המלחמה הזאת והשלכותיה יעסיקו אותנו תקופה ארוכה הן בשטח המחשבתי והן בשטח המעשי של חיי יום-יום. טרם הגיעה העת לסכם את הכל ולהוציא את המסקנות והמדובר לא רק ב"מחילים" בהם עוסקות החקירות של המוסדות הממשלתיים, אלא במסקנות שכל אזרח חייב להסיק אותן ואנו חברי קיבוץ, על אחת כמה וכמה.

בינתיים צריך לחיות עם המציאות החדשה כמות שהיא. צריך לחזור לשיגרה של יום יום, שהיא כמובן לא זאת שהייתה לפני חודש וחצי. כי זאת היא תקופה מיוחדת במינה של לא מלחמה ולא שלום, של מצב חירום עם עשרות רבות של מגויסים וכיניהם רוב רובם של בעלי החפקידים ורכזי ענפים ובעלי מקצוע בשטחים שונים, שאין להם תחליף. זאת היא תקופה של כוונות מחמדות, של אפשרות לחידוש הקרבות בכל יום. תקופה של ילדים שאבותיהם בצבא ובאים רק לביקורים הטופים ושל נשים צעירות שהיות לבדן עם ילדיהם.

זהו מצב חדש בשביל כל הקיבוץ. מצב שאנו חייבים להסתגל אליו, כי אין בידינו לשנוחו. וכמה שנסתגל יותר מהר - יוטב לנו. זהו מצב הדורש מאתנו הערכות חדשה גם בשטח המשקי ובעבודה וגם בשטח החברתי.

עלינו להפעיל מחדש את כל המוסדות ובמלוא הקיטור. אי אפשר להסתפק אך ורק במזכירות פעילה. יש להפעיל את ועדת המשק ואת ועדת העבודה ולהשלים את הרכבם כשם שהשלמנו את הרכב המזכירות. על כל הבעיות המקצועיות של הענפים יש לדון שוב בוועדת המשק ועל כל החכמות של כוח האדם ובעיות העבודה - בוועדת העבודה. יש להפעיל מחדש את כל הוועדות שהיו משותפות מאז ראש השנה (מלבד מקרים יוצאים מן הכלל, כגון ועדת הקשר הפעילה מאוד). מטל מחדש על כל ועדה לפעול בשטחה את הניתן לפעול בהנאים הנוכחיים וזה כלל לא כל כך מעט. גם בשטח החברתי צריך להפעיל את החברים וזה בנוסף לפעילות המרכזת אותה מדגשנו גם בתקופה הזאת. כאשר מפעילים יותר חברים ככל האפשר זה גם דמוקרטי יותר וגם יעיל יותר. יש מקום להרצאות ולפעילות של חוגים ולהופעות נוספות ולהכנת חג חנוכה ולא זו בלבד שיש מקום לכך - יש הכרח לכך.

הגיעה השעה שהאגפה הכללית תתפרס שוב את מקומה. בנוסף לבעיות שהזמן גרמן ושהן בעיות מצב חירום, יש מקום לדון ולהחליט באספה על אותה היערכות חדשה בשטח הכלכלי שכאן דובר עליה. יש לבדוק היטב את מצבנו הכלכלי ובמקרה וכרחי החיים הוא לעשות קימוצים - יש להעלות את ההצעות באסיפה ובהקדם, כי כל כמה שנאחר מצבנו יהיה חמור יותר. (אמרתי שיש ל בדוק את מצבנו החדש בשטח הכלכלי. אין להניח כואש וללא בדיקה מדויקת שעלינו לקצץ בתקציבי הצריכה. אבל כמובן שצריך להכין מחקש את תוכנית ההשקעות כי הקודמת כבר איננה מציאותית).

צריך להפסיק את הפאסיביות שלנו. עד עכשיו רק חיכינו וחיכינו. ושאלנו את עצמנו: מה יהיה? כעת צריך לראות את המציאות החדשה ולהתמודד אתה.

את האסונות הגדולים שהמלחמה גרמה לנו ובמיוחד למשפחות השכולות שבתוכנו, אין בידינו לשנות ואפילו לנחם אין בידינו.

את הצרות הרבות האחרות, הכלכליות והחברתיות, שמצב החירום עדיין גורם לנו יש לראותן כבעיות ד ציניות, אבל כבעיות שניתן להתמודד איתן וניתן להתגבר על רבות מהן, אלא שזה דורש יודמה ופעילות.

גם עלון המשק חייב לשנות את תוכנו. בחודש וחצי האחרונים העלון עסק במלחמה, ובמלחמה בלבד. הוא חייב לחזור לחיי יום יום ולעסוק במקומם בכל מיכלול הבעיות שלנו, כולל גם את המלחמה והשלכותיה - אבל לא רק את המלחמה. במשך השבועות האחרונים כמעט ולא נתפסה מילה שחברים יכתבו - רק אינפורמציה ואירועים של מצב החירום. החברים מוזמנים לכתוב שוב ביוזמתם הם על כל נושא הקרוב ללבם. העלון משקף את החיים בקבוץ כפי שהם ועליו גם לשקף את המצב החדש.

הצרות האלו עלינו, כנראה שנוצרך לחיות איתן תקופה ממושכת, הבה ניקח את העניינים שלנו בידיים.

אוריאל נהרי

ליעל וגדעון בן-עמי

להולדת הניר
אה למיכל

ברכות חמה ללאה ועמנואל ומשפחתם
להוריה של יעל ולסבא וסבתא באלונים

~ ~ ~ ~ ~

ב ב נ י ן

ענף הבניה סבל מהמלחמה במשקנו כמו בכל הארץ. אין הובלות של חומרי בנין, הפועלים המקצועיים שלנו ורוב קבלני המשנה - מגויסים.

היסודות של מכון החליבה היו מספר ימים לפני היציקה. זו עבודה מסובכת שלא ניתן לבצעה בלע מהנדסים ופנילים מקצועיים. בינתיים עובדים בניקוי, שימון התכניות והגנה מפני הגשם. - בשיכון החדש ליד המרפאה - השאיר לנו אינסטלטור מבחוץ עבודה גמורה למחצה. החשמלאי היה צריך להתחיל בדיוק ביום א' אחרי יום הכיפורים. עבדנו במרפסת ולפני מספר ימים הצלחנו סוף סוף להוביל את הפלטה מאסבסט. לכיסוי הבחים באמצעות הסרקטור שלנו מחיפה. - עובדים גם בהגדלת הפעוטון.

בעזרתו של אחמד ביצענו עבודת השלמה ליד חדר הקיטור (ריצפה עם בור למי מלח). כן עובדים אנו ברפח בהקמת סככה לכלובים. עבור ההודיה החלנו לסדר חדר חושך נוסף בחוף "חממה ב" של הורדיה.

חלק מהפועלים חזרו כבר לעבודה. בזמן המלחמה היו במשק רק 2 פועלים וחנן עצמו, איציק ו-3 פועלים שרתו בהג"א ג'נתיים כולם שלמים ובריאים. הפועלים יהיו מגויסים כנראה לזמן ממושך. קשה לתת חשובה איך נגמור את העבודות בחדר הכלים, במכונת חריציה, במים החמים, בשיפוצים ועוד עבודות אחרות, אבל אנו פנסיים ומקווים גם להצליח.

אחד הדברים הדחופים ביותר הוא התחלת בנית הפעוטון, כי זהו הנדרש כעת לגיל הרך. ברור לנו כבר שלחודשי האביב אין סיכוי לגמור אותו. התקדמנו בחיקונים ובשיפוצים בדירות החברים. חלקית עובדים גם בצבעות, בניקוי תנורי נפט, ובחיקונים של גרות. אנו מקווים שבחודש הקרוב נחזור שוב לעבודה הנורמאלית כמו לפני המלחמה.

חנן דניאל

XXXXXXXXXXXXXX

סקירה על "גרנות" - המפעלים האזוריים

א. אספקה

בארץ מלאי גרעינים משביע רצון, ב"אמבר" יש לנו מספיק סדרגם המגיע למכון ברכבת, בשעורה אנו מצומצמים מאד היות והאניה כרונה לאשדוד ואין מספיק רכב להוביל את השעורה. אנו מנצלים מלאי שהיה לנו בחיפה ומקווים שהוא יספיק עד שתכנס לפריקה ארנית השעורה הבאה והפעם: בחיפה. גם בחירס יש לנו קשיים מסויימים. בכוספה מצבנו טוב, עיקר האספקה מגיעה ברכבת מ"שמן", לחודש הקרוב תכוון ההובלת מ"שמן" למכוננים שבצפון ואנו נקבל את הכוספה ברכבת ממפעלים דרומיים כגון: "עץ-הזית" ו"סיה ביה".

הבעיה העיקרית של "אמבר" מבחינת אספקה, היא הבטחת המכונניות להובלה שוטפת של כ-100-80 טון ליום של סובין, מינרלים ועוד, מתחנות קמה ובחי הרושת.

עד עכשיו הסתדרנו איך שהוא יום יום בהרבה טיפול, עצבים וכו'. עלינו לדאוג לאתגורן הובלה יוחר קבוע שיבטיח לנו עבודה סדירה.

לאספקה בני אדם יש לנו כל הנחוץ והיא מתנהלת כסדרה החל מבשר, סוכר, שמן ועוד.

ב. הובלה

כמו בכל הארץ מהורה בעיית ההובלה המפחה להפעלת המפעלים והמקקים. צרכי ההובלה שלנו לפי מפעלים הם:

"אמבר" בין 8-10 מכונניות מהפכות ליום להבאת 100-80 טון.

נשירים 5-6 מכוניות להובלת הפוחי עץ ואגסים לשווקים.

אברקדו 4 מכוניות שתבצענה 6 הובלות מהן 5 לייצוא.

בננות 2 מכוניות להובלת בננות לשווקים.

"סיבן" 5 מכוניות מהפכות להובלת למעלה מ-7000 טון גרעיני

כתחנה לבתי חרושת לשמן, כ-100 ימי הובלה.

נוסף למכונניות להובלת למעלה מ-4500 טון סיבי כותנה.

אספסת 5 מכוניות מהפכות לחודש הקרוב לביצוע התחמיצים במשקים והובלת הירק למכון. והחל מתחילת קטף ההדרים, להובלת קליפות פרי הדר להאבסח למשקים ולעשיית פח"ז.

ואלה המתנדבים שחשו לעזרתנו עם פרוץ המלחמה:

פיטר מקנלי, נהג מונית מאנגליה, היה אצלנו רק חודשים אחדים בחחילה שנת 1973 וחזר מיד עם פרוץ המלחמה אלינו.

אלן בראון, מכונאי מצויין מדנה, היה אצלנו בשנת 71-72, חזר בחחילה המלחמה ישר לקטפה והציל את קטיף הכותנה.

עליזה, מארה"ב, דודנית של אליס גרוס, פיסיוטרפיסטית, נחלוחה לאלן בראון והגיעה אלינו. פנתה לבית חולים כדי לעבוד שם. עזרה לפצועי המלחמה.

ג'רי מונקוס, סטודנט ללימוד "ניהול עסקים" מארה"ב, עבד אצלנו בחופש קיץ, זה הפעם השלישית, עזב חודשיים לפני המלחמה וחזר והתייצב מייד עם פרוץ הקרבות אצלנו. היה יוזמן סדרן העבודה של המתנדבים והפעם החליט להשאיר אצלנו לתקופה ממושכת.

דוד מוזר, שכנאי טלפון מאנגליה, עמד ממילא לחזור לארץ כעולה חדש. עם פרוץ המלחמה החיש את בואו אלינו.

תודת המשק נתונה להם
ישד כוחם!

בפנתבי המתנדבים

3 חודש
הוציא 2 דפי אינפורמציה של
האגודה, על המצב בגן
המלחמה והחירום

"מוטב לרכוב על אופניים מאשר לתמוך במדינות הנפט"

(זוכרים את 25 הבנות משוויצריה שהחיישנו לאכול בחדר האוכל והחלו לשייר ו-2 נזירות וגם כומר בחברתם? הם נסעו מכאן ימים ספרים לפני פרוץ המלחמה - כעת נדמה לנו שזה היה לפני שנים רבות).

חברים יקרים,

-- מאז שובנו עוקבים אנו יום יום אחרי המצב בישראל. החיים המשוחפים אחכם בקיבוץ קשרו אותנו מאוד אליכם ולכן פרוץ המלחמה החדשה היתה גם עבורנו מכה קשה. יום אחרי יום חרדנו לכם וכל הזמן אנו קיוונו לסיום מהיר של הקרבות. בינתיים יש לפחות הפסקת האש.

על דעה מי מאתנו היה עולה שבקרוב תעמדו לפני שעות כה קשות - אז כאשר ישבנו יחד אתכם במסיבת ראש השנה!

אנו רוצים רק לקוות שלקיבוץ לא היתה אבדה, כי ברור שגם אתם הייתם חייבים לשלוח אנשים לחזית.

כאשר עזבנו את ירושלים באמצע הלילה ובהאפלה, בצאתנו את מדינתכם, - כמה כאב לבנו. השבועיים בקיבוץ, אחרי זה הטיול המקסים דרך כל הארץ היפה, היו לנו הזדמנות להעריך את הארץ ובמיוחד את אזרחיה.

אין בידינו כרגע לעזור לכם אלא רק לתת ביטוי לאהדתנו. מאמינה אני, שכששבו לנו לשוויצרים, לרכוב על אופניים, כפי שעושים ההולנדים, מאשר לתמוך במדינות ערב בגלל הנפט.

בחקוה שלמדות המצב הקשה - שלומכם טוב, אני מברכת אתכם ואת כל המכירים בחמימות ובברכה שלום כנה.

שלכם
מוניק
בשם הקבוצה השוויצרית

210 834

לדינה ואמנון
לנישואיהם

ברכות חמות למימי וארנסט ומשפחותיהם
ברכות חמות למשפחתו של אמנון

עוד אתמול

עוד אתמול ראיתך עול לימים
 והיום שפפה קומתך.
 עוד אתמול סובבך הרבה ילדים
 והיום כבר רק אדמה.
 עוד אתמול רצה בשבילי משך
 עוד אתמול סלסת בטלסולי קולך.
 והיום הכול נדם ונעלם
 ואתה לא תשוב לעולם.

גלית קרן (ז')

xxxxxxx

שחר

שחר! מי הוא בכלל שחר?
 שחר זאת המלחמה,
 בלי שמץ של אור,
 כל כך עצוב ואפור
 בלי שום תקווה,
 מי בכלל צריך אותך?

לפי צי ביה"ס
 והמלחמה

כבר הספיקו לנו חמש המלחמות
 בהן כאבו הלבבות
 על כל הגיבורים שלחמו בחירוץ נפשות
 והלכו לעולמות
 על כל אלה שהיו ואינם.

ענבל דון וחמר יבין
(כיתה ה')

xxxxxxx

פתאום שמענו צפירה מרחוק

המלחמה פרצה ב-2 אחרי הצהריים לפני שנוע וחצי. עוד כשחצי וחצי הרגשנו שיש משהו מפני שהשידור ברדיו נפסק וכן עוד בבוך השכם הסחובנו כל הזמן אווירונים. פתאום שמענו צפירה מרחוק. נבהלנו קצת, ברדיו הודיעו שצבאות סוריה ומצרים מחרוזים בדרום ובצפון. די נבהלנו - לא כל כך, אמא היתה מאוד מודאגת. חשבנו, אה, המלחמה תיגמר מחר, מחרתיים, או לכל היותר בעוד שלושה ימים. כעבור כ-3 ימים כבר התחלנו להבין שהמלחמה לא כל כך פשוטה. המיקלטים היו כבר מוכנים ופעמיים אפילו ישבנו 5 דקות במיקלטים. היה מתח רב ובכיחה ישנו אמהות. המלחמה מורגשת גם מפני שכל התוכניות בטלביזיה הלימודית השתנו וסדר הלימודים היה מוכרח להשתנות גם כן. בינתיים ממשיכים להידת בכוננות רחיים כרביל. לפי דעתי המלחמה תימשך עוד כמה שבועות ואני בטוחה, או יותר נכון כמעט בטוחה, שאנחנו ננצח.

טל גלר (ה')

xxxxxxx

אמא רצה לפעוטון ואני גם

ביום שבת בצהריים שכבתי בחדרי. פתאום שמענו את חנה צועקת: "מצב חירום! ללכת לבתי הילדים!". אמא שלי קפצה מהמיטה ורצה לפעוטון ואני גם. כשבאנו כבר כמעט כל החברים ישבו על הדשא הגדול וכל רבע שעה כולם התרכזו סביב טרנסיסטור. ב-4 בערך התפזרו כולם לחדרים ואז החלילו לגייס את החברים. ב-9 בערב גייסו את אבי. הוא נמצא בבקעה. למחרת ב-8 בבוקר היחה צפירה וכעבור 10 דקות - יצאנו (מהמקלט). בסיכום אנו מקווה שהמלחמה תיגמר מהר ולא ייהרגו הרבה אנשים, שאנחנו ננצח ושבעהיד לא יהיו מלחמות ארוכות כאלה ובעצם שלא יהיו מלחמות בכלל.

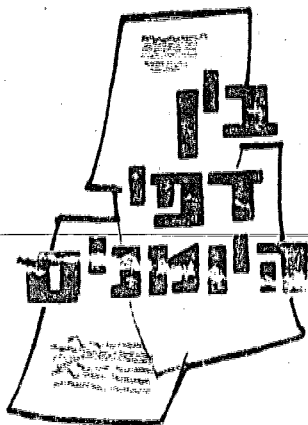
אסנת בר (ה')

שימו לב

החברים הזקוקים לפתק למחסן המשותף, יכולים להכניס פתק בחיבת הפחקים בכניסה במחסן בגדים, במשך השבוע. ביום ו' יקבל החבר את הפתק ליד שולחן העבודה בכניסה. מחלקה היחידים במחסן המשותף פתוחה: בימים ב - ג - ד בשעות 08.00 - 15.00. החברים מתבקשים לא לרכוש במחסן המשותף פריטים בלי פתק מהמחסן שלנו. אנו מזכירים לחברים שאין אנו מחזירים מזומנים לקניה שנעשתה במחסן המשותף.

המחסנאיות

בימים שלאחר הנצחון " (מ"ק ח"ו ח"ס 7.67)

הימים שלאחר הפסקת האש היו אולי הדוממים והמתוחים ביותר בכל משפחה בישראל, שציפו לידיעות מיקריתם בשדוח המערכה. פי כמה הורגש הדבר אצלנו, שעשרת מכנינו וחברינו לחמו ביחידות הקרביות השונות. והם, הלוחמים, עשו בכל שעלה בידם בנצלם ובהפעילם הזדמנויות נדירות כדי להתקשר עם הבית, כי היטב. הבינו מה גדולה הדאגה להם. וזאת לכד מן הגלויות הרבות שהם שיגרו מאי-שם, אך אלה מטעמים שונים פיגרו להגיע, על אף אירגונו הפנסטטי של צ"ל גם בשטח זה.

והנה הם החלו להופיע, בזה אחר זה, בשעות היום והלילה, מי לשעה קלה ומי לשעות חופשה, כשהם עטורי זקן שחורים מאבק. משמש ורדח, רזים ומיוזעים ודומה כי חורית המלחמה נוראת ההוד נשקפת מעיניהם ומכל חזותם. קריאות ששהט, לחיצות ידיים, טפיחות על השכם וברכות מגומגמות חוך דמע הגיל.

אך היו גם כאלה, שגורלם, מקומם ומצבם היה בלתי ידוע במשך מספר ימים. צוות חברים, מאלה שפעלו ב"מטה החירום" לא נחו ולא שקטו, נסעו לאן שנסעו, טילפנו לכל מקור אפשרי ועד סוף השבוע היו בידנו ידיעות מוסמכות על כולם כשהם בריאים ולמים.

בבית החולים "הדסה" בירושלים מאושפזים עדיין - יוחם גבעתי ויצחק כהן, שנפצעו בקרב על העיר העתיקה ולהם שלוחה ברכת הבית להחלמה מהירה ולמה.

ומציק ההרהור - האם נוכל לשמוח בשמחה פורצת, עתה, כשכאב ויגון שוררים בביתנו על חברנו אבי שנפל במערכה? אכן, היגון והשחיה שני צודים הם של חיי האדם באשר הוא בימי שלום כבימי מלחמה. ואנו, שהמלחמה לחירות, לכבוד האדם, לעצם הזכות להחקיים - היו ללחם חוקנו בכל הדורות - מצווים עתה לשמוח לנצחון הגואל אף כי תהומי הוא השכול של האם, הרעה וההילדים הרכים. ואם גם עמוק הוא הכאב של הבית הזה המבכה את בנו וחברו שנפל.

XXXXXXXXXX

מכתבה של דליה דור מקיבוץ גדוה ב-11/6/67

זה היום הראשון שאנחנו מבלים על פני הקרקע ולא מתחתה. אתמול בשעה 4.00 בערך יצאנו מן המקלטים לאחר שהינו בהם 6 ימים שמימים. סוף סוף נושמים אנו אויר צח ונהנים מזיוה של השמש (בחוספה גידוד מהכוחשים). למען האמת ההרגשה די מזופתת. בוודאי קראתם בעיתון ושמעתם בחדשות שכדורת הופגזה. ההרס גדול מאד וכפי הנראה שגדוה נפגעה בצורה הקשה ביותר.

הפעם הטיעו זאת בצורה יסודית הן מבחינת משך ההפגזה והן בגודל הנזקים. כמעט שלא נשאר בית ללאפגיעה; נפגעו מסדות כמו המרפאה והמועדון שפשוט נמחק כליל. קשה לשרות צעד מבלי לדרוך על רסיס. נפגע מאוד האיזור המשקי - ברפח מחו יותרמ-20 פרות וכן כמעט כל החרנגולות. נפגעו המיבנים ונהרסו שטחים גדולים של כותנה ומטעים. בקיצור, אם אחרי ההפגזה ב-7 באפריל היה המורל בסדר ואפילו גבוה (יחסית) הרי שעתה הוא די ירוד.

חדרי סבל מפגיעה ישירה - חור בקרה, הדברים מושלכים על הארץ ומכסה אותם אבק נורא, נפגעו גם כמובן מעט חפצים אישיים כמו ספרים, קמקום חשמלי, צנצנות והבקבוק הכי יפה. יותרמך איכפת לי להתחיל שוב לסדר את החדר. אבל אין ברירה, ריך להתגבר ולהמשיך לחיות כרגיל. בינתיים התחלתי לעבוד לחדר באותו בניין שאני גרה בו. כל יום אעבוד קצת עד שאגמור. ישנם הרבה חברים שהנזקים אצלם הרבה יותר חמורים. אם מרים, שצרת רבים חצי נחמה ולדעתי יש בזה משהו.

היום קראתם בעתון על כיבוש הרמה הסורית לאחר 6 ימי מלחמה, שריקה פגזים, טיסת אוירונים ועוד כל מיני רעשים מחרידים. עתה מקפיץ אותנו כל רעש ממקומנו. הזזת מיטה בבית ילדים אחמול גרמה לי לדפיקות לב חזקות.

מתכווננים כאן לארגן טיול לחברים ל"רמה". לחצי מן החברים לא היתה סבלנות והם הגיעו לשם בכוחות עצמם. מספרים שאם תאמר כי אתה מגדוה - נותנים לך לעלות בלי בעיות. החבורה שחזרו משם הביאו כמה עתונים, ביניהם אחד עם תעמולת זרועה נגד ישראל והשני עם צילומים של הבתים ההרוסים מההפגזה של גדוה ב-7 באפריל. לפי הסיפורים היו על הרמה קרבות קשים מאד. הסורים מבוזרים בצורה לא רגילה ונלחמו כאריות. בקרבות אלה היו המון קרבנות וכשחושבים על כך אין זה מוסיף למצב הרוח שבלאו הכי ירוד למדי.

אחמול, מוצאי שבת לאחר שעלינו מן המקלטים התאספנו בחדר האוכל. העייפות היתה כה גדולה שקשה היה לשמוח. חיים טופול הגיע הנה, סיפר צ'יזבטים וזה יחד עם האקורדיוניסט שיפר קצת את המצב אך. אי אפשר להשוות מסיבה זו למסיבה שקיימנו לאחר השביעי באפריל.

עוד על העיתון היומי

זה איכפת לי...

קריאתה של לילי לחברים: "קצת החשבות ומחשבה" היא יפה מאוד ומוצדקת, אך לוקה בכמה חסרונות: א) החברים שלנו אינם אוהבים הספות ולא שומעים להם כל כך. ב) היא מתיחסת, לדעתי, לצד שולי של הבעיה. כי הרבה חברים מגיעים לחדר-האוכל אחרי שכבר נאספו העותקים הפזורים מהשולחנות - ונשארים מרוגזים וללא עיתון.

לדעתי מגיע לכל חבר העיתון שלו, אותו מזמינים עבורו ואשר "אוכל" חלק ניכר מחקציב החרבות. גם חבר שבא מאוחר, מגיע לו העיתון שלו. ועדת התרבות צריכה למצוא את הסידור הנאות לחלוקה אישית של העיתון.

גם קריאת עיתוני הערב היא בעיה כאובה. הקיבוץ קונה מספר עותקים מספיק אבל אפשר לקרוא אותם רק באותו המקום המופקר והרעשני הנושא את השם היפה "מועדון" - ואין צורך להוסיף. הגיע הזמן שהמזכירות תגשים את הבטחתה לדאוג לחדר קריאה שקט ותרבותי.

שאויל.

קטנה התרבות

החייט ואשת הסנדלר

מופע זה באולם בית שרת בליל-שבת 16/11 היה המשך של "השטן ואשת האיכר" אותו דאינו לפני שנה וההשוואה בין השניים מתבקשת מאליה - והוא נפל מקודמו באופן ניכר. החייט של השבוע היה חיוור, מאולץ ופרובינציאלי - ישראלי, לעומת השטן מלפני שנה שהיה אוניברסאלי יותר, עוקצני יותר ועתיק-יומין יותר, בקיצור שטן אמיתי וכנה, ואילו בין אשת האיכר שלפני שנה לבין אשת הסנדלר דהיום לא מצאתי הבדלים מהותיים. כאז כן היום: הן משעשעות, טפסיות ובוגדניות ובמרחק ובחוש, קשה להבדיל ביניהן...

הרמקולים חזקים מידי - כרגיל. השירים הידועים וה"שלאגרים" מרובים מידי - כרגיל. הסיפורים נדושים מידי - כרגיל. בין המבצעים בלטה הזמרה מאמריקה אבל לא בתפקידה בחור התוכנית אלא בשירתה הנוספת, הרעננה, בשפת אמה.

ולמרות הביקורת הזאת: ערב נפלא. והקהל ביקש ללא הרף תוספות של שירים ושל שירה משותפת. כי חזרנו לבית-שרת ולהופעות על בימתו וחזרנו לשירה בציבור וחזרנו לחוויות אוטנטיות - ובוזה גם חזרנו קצת לשיגרה.

א.נ.

XXXXXXXXXXXX

לכבוד ועדת בית-שרת שלום רב!

ברצוני להודות לכם בשם חברינו על ההזמנה להצגה בליל שבת.

ערב בידור זה הפיג מעט את המתח בו אנו שרויים בימים אלה וגרם לנו להנאה רבה.

ב כ ר כ ה
בשם ועדת החרבות
של כפר חגלה
דליה אופיר

XXXXXXXXXXXX

הופעות איזוריות באולם בית-שרת

בחקורה שהחיים יחזרו למסלולם הרגיל ומגוייסיים רבים ישובו הביתה, קיבלה נ ע מ י את אירגון ההופעות האיזוריות באולם בית-שרת.

נלווה אותה בכרכות - יישר כוחה!

XXXXXXXXXX

אספקת תרופות

בימי המלחמה והתקופה הנורכחית, צימצמו באופן ניכר את אספקת התרופות למירפאות ביישובים. לפיכך אנו מבקשים מהחברים אשר מקבלים דרך קבע תרופה מסויימת, לבוא לקחתה 3-4 ימים לפני שנסתיים אצלם המלאי כדי להבטיח להם את האספקה הסדירה. כמו כן אנו מבקשים מהחברים, המוסדות והמטפלות בבתי-הילדים, לא לאסוף ולאגור בבית תרופות כדי למנוע בזבז. ולבסוף פנייה לחברים הנוסעים לקופ"ח בחדרה: נא להסתכל במרתף התרופות (קומה תחתונה) ולהביא את חבילת התרופות המיועדת למשקנו.

בחודה - המרפאה

שובת פיס